

РЕШЕНИЕ

№ 334

гр. С., 06.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 31 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. БАРАКОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ В. СТОЯНОВ Гражданско дело
№ 20231110138046 по описа за 2023 година

Предявени са искове по реда на чл. 422 вр. чл. 415 ГПК от „Т. С.“ ЕАД,
ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б срещу
следните лица, и двамата с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85

- М. Т. Н., ЕГН: *****,
- С. И. Н., ЕГН: *****,

по чл. 79 вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване, че ответниците
дължат на ищеца в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ част за всеки от тях от
следните вземания за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2,
ап. 85, абон. № *****:

- сумата от 1 624,65 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна
енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната
лихва от 27.03.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 235,77 лв. за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023г.;
- сумата от 37,12 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение
за периода 01.02.2020 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от
27.03.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 6,94 лв. за периода 31.03.2020 г. – 14.03.2023 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №15606/2023 г. на
СРС.

Ищецът твърди, че ответниците в качеството на собственици на
процесния имот са клиенти на топлинна енергия за битови нужди за
процесния период, поради което дължат суми за топлинна енергия и дялово
разпределение. Представя писмени доказателства и прави искане за

допускане на експертизи и привличане на трето лице помагач.

В срока за отговор М. Н. и С. Н. оспорват предявените искиове. Правят възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираните вземания. Заявяват, че оттеглят частично възраженията си по чл. 414 ГПК, а именно за сумата в размер на 1168,70 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.07.2020 г. - 30.04.2022 г., както и за сумата от 119,09 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023 г.

Съдът, като обсъди събраните доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на исковете:

Исковите са предявени от заявителя в заповедното производство и настоящ ищец по реда и в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК след възражение в срок от длъжника, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК за суми и периоди, за които е издадена процесната заповед за изпълнение.

В настоящия случай в отговора на исковата молба ответниците чрез адв. Г. В. са заявили, че оттеглят подаденото от тях възражение за част от сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение. С определение от 08.10.2023 г. по гр.д. № 38046/2023 г. на СРС, 31-ви състав, съдът е указал на ответниците в едноседмичен срок от съобщението да потвърдят извършеното от пълномощника им адв. Г. В. частично оттегляне на възраженията по чл. 414 ГПК или да представят надлежно пълномощно, с което упълномощават адв. Г. В. с правото да оттегля възраженията им срещу издадената срещу тях заповед за парично изпълнение по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС.

В изпълнение на дадените от съда указания ответниците са подали молба вх. № 312748/03.11.2023 г., към която са приложили два броя пълномощни в полза на адв. Василев. Съдът констатира, че дадените с определението от 08.10.2023 г. указания са надлежно изпълнени и е доказана учредената представителна власт във връзка с частично оттегляне на възраженията срещу процесната заповед за изпълнение. Ето защо на основание чл. 416 ГПК заповедта за изпълнение влиза в сила по отношение на сумите, за които възраженията по чл. 414 ГПК са оттеглени, а именно за сумата от 1 168,70 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.07.2020 г. - 30.04.2022 г., както и за сумата от 119,09 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023 г. Производството в тази част следва да бъде прекратено, поради оттегляне на възраженията по чл. 414 ГПК

С оглед гореизложеното предмет на настоящото производство са искиове по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК чл. 79 вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване, че ответниците дължат на ищеца в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ част за всеки от тях от следните вземания за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, абон. № *****:

- сумата от 455,95 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна

енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.06.2020 г., ведно със законната лихва от 27.03.2023 г. до изплащане на вземането;

- мораторна лихва от 116,68 лв. за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023 г.;
- сумата от 37,12 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.02.2020 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 27.03.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 6,94 лв. за периода 31.03.2020 г. – 14.03.2023 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №15606/2023 г. на СРС.

По основателността на исквете:

Предмет на делото са кумулативно обективно съединени искиве с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

За да бъдат уважени предявените искиве по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, ищецът следва да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: възникнало облигационно отношение между страните, по силата на което е доставена топлинна енергия и извършено дялово разпределение в процесния имот в претендираното количество и стойност, както и че ответницата е собственик/вещен ползвател на имота или го обитават на валидно договорно основание с открита на нейно име партида, както и факти, спиращи и/или прекъсващи давността.

За да бъдат уважени предявените искиве по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД ищецът следва да докаже съществуване на главен дълг в съответен размер, изпадане на ответницата в забава и размер на лихвите.

По иска за цена на доставена топлинна енергия и иска за мораторна лихва върху посочената главница:

Според чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. С оглед на тези норми следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти. Правоотношението възниква по силата на закона, без да е необходимо изрично волеизявление в тази насока от страна на потребителя. В случаите, при които върху имота е учредено вещно право на ползване, именно ползвателят се явява стана по договора за продажба на

топлинна енергия, тъй като той ползва реално доставяната в имота енергия, а не голият собственик. Тоест, наличието на право на ползване върху имота, изключва съществуването на правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между топлоснабдителното предприятие и собственика.

Разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по системата на дялово разпределение - чл. 139, ал.1 ЗЕ. Видно от неоспореното от страните експертното заключение по СТЕ, което се кредитира от съда, дяловото разпределение в имота е извършвано от „Техем Сървисис“ ЕООД, като услугата е предоставена през процесния период.

Материалната легитимация на ищеца да получи стойността на услугата „дялово разпределение“ следва от съдържанието на ОУ на ищцовото дружество, които обвързват ответника. От представените по делото доказателства безспорно се установява, че през исковия период индивидуалното отчитане в процесния имот е извършвано от третото лице помагач, което се потвърждава и от заключението на СТЕ. Липсват данни по делото ответникът по някакъв начин да са е противопоставил на извършването от третото лице-помагач дялово разпределение. Освен това съгласно трайната съдебна практика съществуването или несъществуването на договорни отношения между потребителите на топлинна енергия и топлинния счетоводител не се отразява на законосъобразното извършване на дяловото разпределение. Така уредената суброгация овластява ищеца да получи стойността на извършената услуга от третото лице-помагач. Според чл. 22, ал. 2 от общите условия на ищцовото дружество от 2016 г. купувачите заплащат таксата за дялово разпределение на топлинната енергия на продавача, тоест на ищеца.

Следователно потребителите на топлинна енергия са задължени да заплащат на „Т. С.“ ЕАД възнаграждението за услугата дялово разпределение на топлинната енергия, независимо че услугата се извършва от трето лице. Поради това ищецът е легитимиран да получи стойността на услугата дялово разпределение.

В настоящия случай с доклада по чл. 146 ГПК, инкорпориран в определение от 08.10.2023 г., обявен за окончателен в открито съдебно заседание, проведено на 13.11.2023 г., е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между страните за процесния период са били налице валидни облигационни отношения, по силата на които е доставена топлинна енергия от ищеца и е извършено дялово разпределение от трето лице помагач в процесния имот в количеството и стойността, посочени в исковата молба. Следователно стойността на реално доставената в периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2022 г. топлинна енергия възлиза на 1 624,65 лв., а цената на извършената услуга за дялово разпределение за периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г. възлиза на 37,12 лв. Обстоятелството, че между страните са били налице валидни договорни отношения, възникнали по силата на закона, през исковя период се установява и от представеното по делото копие от

Нотариален акт за продажба на недвижим имот № 78, том LLXXX, дело № 25724/96 г. видно от който в полза на ответниците е било учредено заедно и поотделно пожизнено вещно право на ползване. Няма данни учреденото вещно право да е било погасено по якой от предвидените в чл. 59 ЗС начини. Тъй като в полза на ответниците е надлежно учредено вещно право на ползване, именно те се явяват потребители на топлинната енергия и са задължени да заплащат стойността на доставената топлинна енергия в имота при равни дялове .

При това положение за всеки от ответниците е възникнало да заплати половината от стойността на доставената в имота топлинна енергия и половината от цената на извършената услуга за дялово разпределение.

Спорът между страните се концентрира върху това дали претендираните от ищцовото дружество вземания са погасени по давност.

Задълженията на потребителя за заплащане стойността на топлинната енергия са такива за периодични плащания, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време однородни задължения, чийто падеж е уговорен в общите условия на ищцовото дружество, като не е необходимо плащанията да са еднакви по размер (*в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012 г. по т.д. № 3/ 2011 г. на ОСГК на ВКС*). Същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен период. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането, а според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – в конкретния случай на 05.04.2023 г.

Исковият период, за който ищецът претендира цена на доставена топлинна енергия е 01.05.2019 г. – 30.06.2020 г. (*предвид оттеглянето на възраженията по чл. 414 ГПК за периода от 01.07.2020 г. до 04.2022 г.*), следователно в случая са приложими общите условия, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, влезли в сила на 11.08.2016 г. Според чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Тоест по отношение на тях е приложима нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД, съгласно която давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

Следва да се вземе предвид спирането на давността по време на извънредното положение. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИП/, за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/.

Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Посоченият закон е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г. Т. е. за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020г. погасителна давност не е текла.

С оглед на това съдът приема, че вземанията за периода от м.05.2019 г. до м.11.2019 г. са погасени по давност. Задължението за м.11.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 14.01.2020 г. включително и считано от 15.01.2020 г. е започнала да тече погасителна давност, като към 27.03.2023 г. е изтекъл тригодишният давностен срок за него. Задължението за м.12.2019 г. е следвало да бъде изпълнено до 14.02.2020 г. включително и считано от 15.02.2020 г. е започнала да тече погасителна давност, която би била изтекла на 15.02.2023 г. В случая обаче със спирането на течението на давността за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г., *тригодишната погасителната давност за него се увеличава с 69 дена*, поради което задължението към 27.03.2023 г. не е погасено по давност.

Непогасените по давност вземания за периода от м.12.2019 г. до м.06.2020 г. (с оглед оттеглянето на възраженията по чл. 414 ГПК) са в размер 274,62 лв., определен от съда на основание чл. 162 ГПК при съобразяване на заключението на съдебно-техническата експертиза. Всеки от ответниците дължи половината от сумата от 274,62 лв., т.е. по 137,31 лв.

С оглед изложеното, предявените искове по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за главница за топлинна енергия се явяват частично основателни за сумата от 274,62 лв. и за периода от 01.12.2019 г. до 30.06.2020 г., а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 455,95 лв. *с оглед оттеглянето на възраженията по чл. 414 ГПК* и за периода от 01.05.2019 г. до 30.11.2019 г. подлежат на отхвърляне като погасени по давност.

Предвид липсата на уговорен срок за изпълнение на задължението за плащане на цената за дялово разпределение давността започва да тече считано от възникване на задължението – арг. от чл. 114, ал. 2 ЗЗД. Това означава, че давността за вземането за дялово разпределение за м.02.2020г. е започнало да тече на 01.03.2020 г. и същата би била изтекла на 01.03.2023г., но предвид спирането на течението на давността за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. тригодишната погасителната давност за него се увеличава с 69 дена, поради което задължението към 27.03.2023 г. не е погасено по давност. След като най-старото месечно задължение не е погасено по давност, не са погасени и следващите по-нови такива, обхванати от исковия период.

С оглед гореизложеното, исковите по чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД за главница за извършена услуга за дялово разпределение се явяват

изцяло основателни за сумата от 37,12 лв. и за периода от 01.02.2020 г. до 30.04.2022 г. Посочената сума се дължи от ответниците поравно.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Нормата на чл. 84, ал. 1 ЗЗД предвижда, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на „Т. С.“ ЕАД от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 (приложим в настоящия случай) в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Според чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „Т. С.“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие по смисъла на чл. 95 ЗЗД, като предостави информацията относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, в случай че същото следва по време датата, на която изтича периодът.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

В настоящия случай с доклада по чл. 146 ГПК, инкорпориран в определение от 08.10.2023 г., обявен за окончателен в открито съдебно заседание, поведено на 13.11.2023 г., съдът е отделил за безспорно, че ответниците са изпаднали в забава за плащането на главниците за топлинна енергия и дялово разпределение, както и че дължимите за процесния период лихви са в посочените в исковата молба размери.

Спорно е единствено дали същите са погасени по давност. По делото се установи, че част от претендираната главница за топлинна енергия е погасена по давност, поради което в тази хипотеза е приложима разпоредбата на чл.

119 ЗЗД, съгласно която с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания (каквото безспорно е вземането за мораторна лихва), макар и давността за тях да не е изтекла.

Относно размера на мораторната лихва върху непогасената по давност главница за топлинна енергия съдът кредитира заключението по съдебно-счетоводната експертиза, съгласно което същата за периода от 15.09.2020 г. до 14.03.2023 г. възлиза на 169,19 лв.

Доколкото след оттегляне на възраженията по чл. 141 ГПК предмет на на настоящото дело е установяването на вземане в размер на 116,68 лв. и с оглед спазване на принципа на диспозитивното начало искът следва да бъде уважен за тази сума.

С оглед гореизложеното съдът намира, че исковете по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия са изцяло основателни и следва да бъдат уважени за сумата от 116,68 лв. за периода от 15.09.2020 г. до 14.03.2023 г.

Що се отнася до исковете по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за извършена услуга за дялово разпределение, съдът намира същите за доказани и основателни изцяло. Между страните не се спори относно съществуването на непогасено задължение за плащане на услугата за дялово разпределение, изпадането на ответниците в забава за плащането му, както и относно размер на дължимата за процесния период мораторна лихва.

Последното обстоятелство се установява и от заключението по ССЧЕ. Не се установи част от главницата за дялово разпределение да е погасена по давност, поради което разпоредбата на чл. 119 ЗЗД се явява неприложима.

С оглед гореизложеното съдът намира, че исковете по чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение са изцяло основателни и следва да бъдат уважени за сумата от 6,94 лв. за периода от 31.03.2020 г. до 14.03.2023 г.

По разноските

Съдът като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните представители на ищеца, липсата на фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания с участието на ищцов представител, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 26, ал. 1 НЗПП (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство) и чл. 25, ал. 1 НЗПП (по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство), определи юрисконсултското възнаграждение на заявителя-ищец в двете съдебни производства в минимален размер, а именно: 25 лв. по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав и 50 лв. по настоящото дело.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците

следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца съразмерно на уважената част от исковете разноски за заповедното производство в общ размер на **57,08 лв.** за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, и разноски за исковото производство в общ размер на **644,13 лв.** за държавна такса, юрисконсултско възнаграждение и депозит за ССЕ.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК всеки от ответниците има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете, а именно в размер на по 14,28 лв. по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав. Въпреки изхода на делото и разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците нямат право на разноски за исковото производство предвид липсата на доказателства за тяхното извършване.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 38046/2023 г. на СРС, 31-ви състав по предявените искове по реда на чл. 422 вр. чл. 415 ГПК от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б срещу следните лица, и двамата с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85

- М. Т. Н., ЕГН: *****,
- С. И. Н., ЕГН: *****,

по чл. 79 вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване, че ответниците дължат на ищеца в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ част за всеки от тях от следните вземания за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, абон. № *****:

- сумата от 1 168,70 лв. – цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.07.2020 г. - 30.04.2022 г., както и за
- сумата от 119,09 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав, **поради оттегляне след подаването на исковата молба по чл. 422 ГПК** на подадените от длъжниците М. Т. Н., ЕГН: ***** и С. И. Н. ЕГН: *****, възражения по чл. 414 ГПК срещу издадената срещу тях заповед за парично изпълнение по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД по отношение на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, че М. Т. Н., ЕГН: *****, и С. И. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, дължат **в условията на разделност по $\frac{1}{2}$ част за всеки** от тях от следните вземания за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, абон. № *****:

- сумата от 274,62 лв. - цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода 01.12.2019 г. - 30.06.2020 г., ведно със законната лихва от 27.03.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 116,68 лв. за периода 15.09.2020 г. – 14.03.2023г.;
- сумата от 37,12 лв. - цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.02.2020 г. - 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 27.03.2023 г. до изплащане на вземането;
- мораторна лихва от 6,94 лв. за периода 31.03.2020 г. – 14.03.2023 г.,

за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав, като

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, М. Т. Н., ЕГН: *****, и С. И. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, исковете с правно основание чл. 422, вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за сумата над уважения размер от 274,62 лв. до пълния предявен размер от 455,95 лв. и за периода 01.05.2019 г. – 30.11.2019 г., като неоснователни и погасени по давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК М. Т. Н., ЕГН: *****, и С. И. Н., ЕГН: *****, и двамата с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, да заплатят на Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, **в условията на разделност по ½ част за всеки** от тях следните суми:

- сумата от **57,08 лв.** - разноси за заповедното производство по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав;
- сумата от **644,13 лв.** - разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на М. Т. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, сумата от **14,28 лв.** – разноси по заповедното производство по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я.“ № 23Б, да заплати на С. И. Н., ЕГН: *****, с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 883, вх. Г, ет. 2, ап. 85, сумата от **14,28 лв.** – разноси по заповедното производство по ч.гр.д. № 15606/2023 г. на СРС, 31-ви състав.

Решението е постановено при участието на третото лице помагач на страната на ищеца – „Термокомплект“ ООД, ЕИК:*****, седалище и адрес на управление: гр. С., ж.к. „Л.“, ул. „А. С.“ № 2.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Софийски районен съд: _____